

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

שׁוֹפְטִים – כִּי־תֵעָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ג - חלק ז'

קונטרס 667

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

מפעלות הזוהר

מג

זאת ועוד לפי מה שהאיר עינינו בעל "הכסא מלך" דלמוד הזוהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, ומרנא הרי"ח הטוב זי"ע בספרו "בן איש חי" דלמוד בשבת קודש עולה אלף פעמים מימות החול, ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים המבאר: דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף – עולה מדברי רבותינו זי"ע:

כאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – הזוהר הקדוש עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול).

רבנו מרדכי שרעבי התבטא פעם באזני מקרבו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. למוד קבלה זהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל".¹

עתה, היפלא מדוע באים וחוטפים, ומנדבים ללמוד לע"נ, לזכות, לרפואה שלמה, לשמחה שתעלה יפה, – במקום לתת ברכון, או איזה מזכרת שלא זוכרים ממנה כלום, חלק זהר ותקוני זהר במחיר מצחיק. – ותשמח כל חייך בעולם הזה ובוודאי בעולם הבא. וכך יזכרו אותך לעד לטובה בזה ובבא, כל הקרובים, וגם המלאכים בשמים ומליצו טוב בעדה, ורבי שמעון בר יוחאי זי"ע בעצמו בדרך אותך ויודה לך על כך. – נו יש עוד מה לחשב – צריך רק לקים מאמר חז"ל: "אם פגע בך מנוול זה משכהו לביהמ"ד אם אבן הוא נמוח אם ברזל הוא מתפוצץ". נסה ותיווכח, איך לבד מטהר ומזדכך ומתלהב לאבינו שבשמים.

נכח גדלת לימוד הזוה"ק נתן בהם חשק עצום עד כדי שעמדו ומכרו כלי כסף אשר ברשותם כדי לזכות ולזכות את כלל ישראל, וקמו בעצמם

[ח] הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזוהר המדמה את למוד המשנה כחציר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת "ויצא" ברגעא מדימנא (דף עה) "ווי לאינן דאכלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

"בוזו כסוף בוזו זהב" - כי מה נחשב כסף וזהב - כנגד הצער של שכירתא בגלותא, ומה גם שעל ידי זה נשרפים הקלפות ומתבטלים הגזרות, - והעולם מכין עצמו לגאלה השלימה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י - "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בוהר תרומה קכ"ח):.

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים [בהפצת הזוהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות הרשעה. - עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בנים לבניו. - זוכה לעשירות בעולם הזה. - זוכה לעולם הבא. - אין שום אחד שייכול להזיק ולהרע לו. - נכנס לשנים עשר שיערי גן עדן - ואין מוחה בידו. - משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כולם להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

(יט) המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקנטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב) וזל"ק: מבואר בזוהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב) שהוא זכאה בעי למרדך בתר חיביא וכו', בגין דחשב ליה כאלו הוא ברא ליה ודא איהו שבחא דסתלק ביה יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכו'. ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב "ברייתא היתה אתו החיים והשלום" (ועיי"ש בדף קכ"ט ע"א) כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

קירות לבו. (ישעיה לח) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, ואוקמוה רבנן, מלמד שהתפלל חזקיהו מקירות לבו.

אנשי ביתו, אינון מאתן ותמניא וארבעין אברים דיליה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, רשע עונותיו חקוקים על עצמותיו. והכי צדיק, זכיותיו חקוקים לו על עצמותיו. ובגין כך אמר דוד (תהלים לה) כל עצמתי תאמרנה. ובגינה אתמר, ומי מעידין על האדם קורות ביתו. גרמין בנויין על מוחא דאיהו מנא. ועלייהו קא רמיז, (תהלים קד) המקרה במים עליותיו, המקרה לשון קורות. ואמאי בגרמין יתיר מבשרא וגידין ומשקא. בגין דגרמין אינון חנורין, וכתיבא אופמא, לא אשתמודעא אלא מגו חנורו. פגוונא דאורייתא, דאיהי חנורו מלגאו, אוכם מלבר. אוכם וחנור, חשף ואור. ואית חשף תכלת, ואתמר ביה (תהלים קלט) גם חשף לא יחשיף ממך. ותכלת אוכם, איהו נוקבא לגבי חנורו.

ורא עוד, אלא דגנפא על גרמין עתיד למיקם. ובגין דא זכווי וחובוי חקוקין על גרמין דיליה, ואם יזכה יקום גופא על גרמין דיליה. ואי לא, לא יקום, ולא יהא ליה תחית המתים. ולא עוד, אלא תרין סהדין אינון על בר נש, עין רואה ואוזן שומעת, ובית דין סופר, ודן חבווי. ולא עוד, אלא שמשא וסיהרא סהדין על בר נש, פמה דאוקמוה (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מאי בכסה. ביומא דסיהרא מתכסה. ואמאי מתכסת. בגין דכד מטי ראש השנה, ייתי סמאל למתבע דינא לבנוי קמי קדשא בריהו, והוא ימא ליה דייתי סהדין. והוא ייתי לשמשא

רבותינו, מלמד שהתפלל חזקיהו מקירות לבו.

אנשי ביתו, אלו מאתים ארבעים ושמונה איברים שלו. שסף בארו בעלי המשנה, רשע, עונותיו חקוקים על עצמותיו. וכף צדיק, זכיותיו חקוקים לו על עצמותיו. ומשום זה אמר דוד, (תהלים לה) כל עצמתי תאמרנה. ובגללו נאמר, ומי מעידין על האדם? קורות ביתו. עצמות בניו על המז, שהוא מים. ועליהם הוא רומז, (תהלים קד) המקרה במים עליותיו. המקרה, לשון קורות.

ומדוע בעצמות יותר מבושר וגידים ועור? משום שעצמות הן לבנות, וכתובה שחרה לא נודעת אלא מתוך לבן, כדגמת התורה, שהיא לבנה מבפנים וישחרה מבחוץ. שחר ולבן, חשף ואור. ויש חשף תכלת, ונאמר בו (תהלים קלט) גם חשף לא יחשיף ממך. ותכלת שחר היא נקבה לגבי הלבן.

ורא עוד, אלא שהגוף על העצמות עתיד לעמד, ומשום זה זכיותיו וחובותיו חקוקות על העצמות שלו, ואם יזכה, יקום הגוף על העצמות שלו. ואם לא, לא יקום ולא יהיה לו תחית המתים. ולא עוד, אלא שני עדים הם על האדם - עין רואה ואוזן שומעת, ובית דין סופר ודן חובותיו. ולא עוד, אלא שמש וירח מעידים על האדם, כמו שבארנו (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מהו בכסה? ביום שהלבנה מתכסה. ומדוע מתכסית? משום שפאשר מגיע ראש השנה, מגיע סמאל לתבע דין לבנוי לפני הקדוש

שמשא

ברוך הוא, והוא אומר לו שביאי עדים. והוא מביא לשמש עמו. הולך להביא הלבנה, והיא מתכסה. באיזה מקום מתכסית? אלא עולה למקום ההוא שנאמר בו במכסה ממך אל תחקר, לפי ש לו על בנייה.

וזהו שאמר הפסוק, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. למקום שבו עולה השכינה, שנאמר בו ובמכסה ממך אל תחקר. וחסטאים בכסוי, שם צריך לדון בינו לבין קונו. ועברות בגלוי שעשה אותם, נאמר (משלי כח) מכסה פשעיו לא יצליח. שהשכינה מצד הכתר היא עולם הנעלם, ובאריה בעלי המשנה שצריך אדם לחבר אותה למקום ההוא. בזמן ההוא מגיע זמן הרחמים ועובר הדין. ומשום זה לחברו אומר לזכות אותו בעדותו, אבל לרשע אין מזכין לו.

ועוד, הקדוש ברוך הוא ושכינתו עדים על האדם, זהו שכתוב (דברים ל) העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ. את השמים - אותו שנאמר בו (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. ואת הארץ - אותו שנאמר בו (ישעיה סו) והארץ הדם רגלי. ועוד, שני עדים - העמוד האמצעי וצדיק. והם אותיות ע"ד משמע אחד. ע"ד - מברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

ע"ד פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת. זה סמאל, מת מעקרו, (כמדבר יג) וישאהו כמוט בשנים. לא יומת על פי עד אחד, שלא יהיה לו חלק באל אחד.

כי יקום עד חכם באיש וגו', ודרשו השפטים היטב וגו', בענש

עמיה. אזל למייתי סיהרא, והיא מתכסא. באן אתר מתכסת. אלא סליקת, לההוא אתר, דאתמר ביה במכסה ממך אל תחקר, לפייסא ליה על בניה.

והאי הוא דאמר קרא, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. לאתר דביה סליקת שכינתא, דאתמר ביה ובמכסה ממך אל תחקר. וחובין באתכסייא, תמן צריך למידן בינו לבין קונו. וחובין באתגלייא דעבד לון, אתמר (משלי כח) מכסה פשעיו לא יצליח. דשכינתא מסטרא דכתר איהי עלמא דאתכסיא, ואוקמוה מארי מתנייתין, דצריך בר נש לחברא לה לההוא אתרא. בההוא זמנא מטי זמנא דרחמי, ואעבר דינא. ובגין דא לחבריה אמר לזכאה ליה בעדותיה, אבל לרשע אין מזכין לו.

ועוד, קדשא בריך הוא ושכינתיה סהדין על בר נש, הדא הוא דכתיב, (דברים ל) העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ. את השמים, ההוא דאתמר ביה (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. ואת הארץ, ההוא דאתמר ביה (ישעיה סו) והארץ הדום רגלי. ועוד, תרין סהדין: עמודא דאמצעיתא, וצדיק. ואינון ע"ד, מן שמ"ע אחד. עד, מן ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

ע"ד פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת, דא סמאל, מת מעקרו (כמדבר יג) וישאהו כמוט בשנים. לא יומת על פי עד אחד, דלא יהא ליה חולקא באל אחד.

כי יקום עד חכם באיש וגו' ודרשו השפטים היטב וגו', ועשיתם לו כאשר זמם וגו'. פקודא דא לדרוש ולחקר העדים בז' ועשיתם לו כאשר זמם וגו'. מצוה זו לדרש ולחקר העדים בשבע תקירות קדם שידון לו בענש

מיתה. בשבע חקירות, שבע פגוד (זכריה ד) שבעה אלה עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. בהם (ויקרא כו) ויסרתי אתכם אף אני שבע.

מצוה אחר זו - לעשות לעד זמם כאשר זמם לעשות לאחיו. שני עדי שקר, שהם סמאל ונחש, אם יבואו להעיד עדות של שקר על ישראל, שטעו בין שש לשבע, שהם אותיות ז"ו. וזהו (ישעיה מג) עם זו יצרתי לי תהלת יספרו.

ורא יתיחד ו' עם ז' אלא בשרפת חמץ, שבין שעה ששית לשביעית. ואף על גב שמהתורה הוא עד סוף שש, גזרו רבותינו, אוקלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש. ומלמדים בעלי המשנה מעדות של שעות החמץ לעדות של בדיקות העדים של אותו שהרג את הנפש. והכל מפרש במשנה. ויקים בהם, כי בדבר שחשבו מצרים לדון וכו'. וזהו ועשיתם לו כאשר זמם. (דף ער"ה ע"ב)

מצוה אחר זו - לקבל בית דין הגדול עליהם. בינה, מצד הגדלה נקראת אלהים, בין דין הגדול, גדול בדיניו, וגדול בזכותיו, כמו שנאמר שום תשים עליך מלך, במצוה. שום - למעלה, תשים - למטה. כך לקבל עליו בית דין הגדול, אף על גב שקבל עליו בית דין הקטן. בין דין הקטן, בית דין של שלשה, מצד השכינה המתחננה. בין דין הגדול, מאלו סנהדרין גדולה.

אמר המנוחה הקדושה, שבעים איש היו בסנהדרין גדולה, ואתה הגדול על כלם, (שמות יח) והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן יבאו אליך וכל הדבר

חקירות, קודם דידין ליה בעונשא דמותא, בשבע חקירות, שבע לקבל (זכריה ד) שבעה אלה עיני יי' המה משוטטים בכל הארץ. בהון עיני יי' (ויקרא כו) ויסרתי אתכם אף אני שבע.

פקודא פתר דא, לעשות לעד זמם פאשר זמם לעשות לאחיו. תרין סהדי שקרא דאינון סמאל ונחש, אי ייתון לאסהדא סהדותא דשקר על ישראל, דטעו בין ו' לז' דאינון אתוון זו. והאי איהו (ישעיה מג) עם זו יצרתי לי תהלת יספרו.

ורא יתיחד ו' עם ז', אלא בשרפת חמץ, דבין ו' לז'. ואף על גב דמדאורייתא איהו עד סוף שית, גזרו רבנן, אוקלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש. ואולפי מארי מתניתין מסהדותא דשעת דחמץ, לסהדותא דבדיקות דסהדי, דהוא דהרג את הנפש. וכלא מפרש במתניתין. ויקים בהון, ארי בפתגמא דחשיבו מצראי למידן וכו'. והאי איהו ועשיתם לו כאשר זמם. (דף ער"ה ע"ב)

פקודא פתר דא, לקבל בית דין הגדול עליהו, בינה, מסטרא דגדולה אקרי אלהים, בית דין הגדול, רב בדיניו, ורב בזכויו, כגוונא דאתמר שום תשים עליך מלך בפקודא, שום לעילא, תשים לתתא. הכי לקבל עליה בית דין רבבא, אף על גב דקביל עליה בית דין זעירא. בית דין זעירא, בית דין של שלשה, מסטרא דשכינתא תתאה. בית דין רבבא, מאלין סנהדרי גדולה.

אמר בוצינא קדישא, שבעים סנהדרי גדולה הון, ואנת רבבא על כלהו, (שמות יח) והיה כל הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר

הקטן ישפטו הם. אלו. (הם סנהדרין גדולה, סנהדרין קטנה).
סנהדרין גדולה מסטרא דשכינתא עלאה,
סנהדרין קטנה מסטרא דשכינתא תתאה.

סנהדרין גדולה, סנהדרין קטנה). סנהדרין
גדולה מצד השכינה העליונה,
סנהדרין קטנה מצד השכינה
התחתונה.

משה שושבינא דמלכא, אהרן שושבינא
דמטרוניתא. ועמהון שבעין ותריין
סנהדרין, כמנן חסד, ומחכא סנהדרין גדולה.
סנהדרין קטנה, מסטרא דשמאלא, (בראשית א) את
המאור הקטן לממשלת הלילה.

משה שושבין המלך, אהרן
שושבין המלכה. ועמהם שבעים
ושנים סנהדרין, כמנן חסד,
ומכאן סנהדרין גדולה. סנהדרין
קטנה מצד השמאל, (בראשית א)
את המאור הקטן לממשלת
הלילה.

ובגין דא, תפארת את המאור הגדל לממשלת
היום, דאתמר ביה (תהלים מב) יומם יצוה
יי' חסדו. את המאור הקטן לממשלת
הלילה, (שם) ובלילה שירה עמי. שיר דלויים,
ודא יסוד. (שמואל א כ) בן ישי חי על האדמה.
דתקין עשר מיני תהלים, בשירה. ואיהו
צדיק לשמאלא, את המאור הקטן, ודא
שכינתא, דאתנטילת משמאלא. ע"ב.

ומשום זה, תפארת - את המאור
הגדל לממשלת היום, שנאמר
בו (תהלים מב) 'ומם יצוה ה' חסדו.
את המאור הקטן לממשלת
הלילה, (שם) ובלילה שירה עמי.
שיר הלויים, וזה יסוד. (שמואל-א כ)
בן ישי חי על האדמה, שתקן
עשרה מיני תהלים בשירה. והוא
צדיק לשמאל, את המאור
הקטן, וזו שכינה, שנטולת
מהשמאל.

פרשת בי תצא

פרשת כי תצא

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

וענשו אותו מאה כסף וגו'. (דברים כב) פקודא
דא, לדון בדין מוציא שם רע. הדא
הוא דכתיב, וענשו אותו מאה כסף ונתנו
לאבי הנערה כי הוציא שם רע על בתולת
ישראל. רבנן, והאי איהו בתר נשואין, דאמר
לא מצאתי לבתך בתולים, ולא כל שם רע
שקול, דמרגלים דאפיקו שום ביש על
ארעא, אתענשו בגינה, ומיתו ולא זכו לה.
ואתתא קרקע איהי בארעא, כמה דאוקמוה,
אסתר קרקע עולם היתה.

וענשו אתו מאה כסף וגו' (דברים
כב). מצוה זו לדון בדין מוציא
שם רע, זהו שכתוב וענשו אתו
מאה כסף ונתנו לאבי הנערה כי
הוציא שם רע על בתולת
ישראל. רבותינו, וזהו אחר
נשואין, שאמר לא מצאתי לבתך
בתולים. ולא כל שם רע שקול,
שמרגלים שהוציא שם רע על
הארץ נענשו בגללה ומתו, ולא
זכו בה. ואשה היא קרקע בארץ,
כמו שבארנו, אסתר קרקע
עולם היתה.

ואי תימרון שום ביש עליה, דאסתאבת
באחשורוש, וזכתה לאתלבשא בה
רוחא דקדשא. הדא הוא דכתיב, (אסתר ה)

ואם תאמרו, שם רע עליה,
שנטמאה באחשורוש, וזכתה
להתלבש בה רוח הקדש, זהו
שכתוב (אסתר ה) ותלבש אסתר
מלכות. הרי אמר הקדוש ברוך

הוא, (ישעיה מב) אָנִי ה' הוא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לֹאֲחֹר לֹא אֶתֶן וְתִהְיֶה לְפִסְלִים. וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שְׁכִינָה הִיְתָה, שְׁהִיא שֵׁם שֶׁהִתְלַבְּשָׁה בְּאֶסְתֵּר.

אָבֶר רְבוּתֵינוּ, אוֹי לֹאֲתֵם שְׂאֹכְלִים תִּבְּן תִּבְּל שֶׁל הַתּוֹרָה (חֲמוּרֵי שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁנֶּחֱשָׁב חֲכִים מִזְּפֹלָא וְרַב רַבִּנּוּ) וְלֹא יוֹדֵעַ בְּסִתְרֵי תּוֹרָה, אֲלֵא קְלִים וְחֲמוּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה. קְלִים תִּבְּן שֶׁל הַתּוֹרָה. וְחֲמוּרָה שֶׁל הַתּוֹרָה חֲטָה, חֲטָה ה', אֵילָנָא טוֹב וְרַע.

אֵין דְּרָךְ שֶׁל מְלָךְ וּמְלָכָה לִרְכַּב עַל חֲמוּר, אֲלֵא עַל סוּסִים, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (חֲבֻקוֹק א) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה. שְׂאִין מְזוֹלָלִים בְּמַלְכוּת לְהִרְכִּיב הַמְּלָכָה עַל חֲמוּר. כָּל שֶׁפֶן מְלָךְ, אֵין זֶה מְקוֹם הַדְּיוּט עֶבֶד, שְׂדִרְכּוֹ לִרְכַּב עַל חֲמוּר. וְלִכֵּן כְּתוּב בְּמִשְׁנֵי (זְכַרְיָה ט) עֲנִי וְרוּכַב עַל חֲמוּר. עֲנִי הוּא שֵׁם בְּסִימָן: עֲרוּבִין, נְדָה, יְבָמוֹת. וּשְׂאָר מִשְׁנֵיֹת בְּכָלֵל. וְלֹא נִקְרָא שֵׁם מְלָךְ, עַד שְׂרוּכַב בְּסִסָּה שְׁלוֹ, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

כְּשֶׁהִקְדִּישׁ בְּרוּךְ הוּא מַחוּץ לְמִקְוָמוֹ, אֵינוֹ מְלָךְ. וּכְשֶׁחֲזָרוּ לְמִקְוָמוֹ, (זְכַרְיָה יד) וְהָיָה ה' לְמְלָךְ. וְכֵף יִשְׂרָאֵל, נֶאֱמַר בָּהֶם, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. כְּמוֹ שֶׁהָאֵב, הֵם בְּנֵי. אֵינֶם בְּנֵי מְלָכִים, עַד שִׁיחְזְרוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. וְאִם תֹּאמַר שֶׁהַדְּיוּט זֶה, אָף עַל גֵּב שֶׁהוּא הַדְּיוּט לְרַבּוֹנוֹ, בְּרִכָּה עָלָיו נֶאֱמַר אֵל תִּהְיֶה בְּרַפְתְּ הַדְּיוּט קֶלָה בְּעֵינֶיךָ. וְהַדְּיוּט זֶה לְגַבִּי הַמְּלָךְ עֶבֶד מְטֻטָּרֵן. וְאָדָם הַרְאִשׁוֹן שֶׁלֹּא שָׁמַר אֶת הַכְּבוֹד שֶׁנִּתְּנָה לוֹ, הוֹרִידוֹ אוֹתוֹ לְאָכַל עִם חֲמוּרִים, וְאָמַר, אֲנִי וְחֲמוּרֵי נֹאכַל בְּאַבוּס אֶחָד. וְיִשְׁשַׁכְּרֵה זָכָה

וְתִלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת. הָא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (ישעיה מב) אָנִי יי' הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לֹאֲחֹר לֹא אֶתֶן וְתִהְיֶה לְפִסְלִים. וְרוּחָא דְקְדָשָׁא שְׁכִינְתָא הוּת, דְּאִיהִי שֵׁם דְּאֶתְלַבְּשַׁת בְּאֶסְתֵּר.

אָבֶר רַבְּנֵן, וְוִי לְאֵינוּן דְּאֶכְלִין תִּבְּן תִּבְּל דְּאוֹרֵייתָא (חֲמוּר דְּאוֹרֵייתָא דְּאֶתְחַשִּׁיב חֲכִים מִזְּפֹלָא וְרַב רַבִּנּוּ) וְלֹא יוֹדֵעַ בְּסִתְרֵי דְּאוֹרֵייתָא, אֲלֵא קְלִין וְחֲמוּרִין דְּאוֹרֵייתָא, קְלִין תִּבְּן דְּאוֹרֵייתָא, חוּמְרָא דְּאוֹרֵייתָא, חֲטָה, חֲטָה ה', אֵילָנָא דְּטוֹב וְרַע.

לִית דְּרַפָּא דְּמְלָכָא וּמְטֻרוֹנִיתָא, לְמִרְכַּב עַל חֲמוּרָא, אֲלֵא עַל סוּסוֹן. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (חֲבֻקוֹק א) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה. דְּאֵין מְזוֹלָלִין בְּמַלְכוּתָא, לְמִרְכַּב מְטֻרוֹנִיתָא עַל חֲמוּרָא. כָּל שֶׁפֶן מְלָכָא, לִית דִּין אֶתֶר הַדְּיוּט עֶבֶד, דְּאֶרְחִיחַ לְמִרְכַּב עַל חֲמוּרָא. וּבְגִין דָּא כְּתִיב בֵּיהּ בְּמִשְׁנֵי, (זְכַרְיָה ט) עֲנִי (דָּף רע"ד ע"א) וְרוּכַב עַל חֲמוּר. עֲנִי אִיהוּ תִמְן בְּסִימָן, עֲרוּבִין נְדָה וְיָמוֹת, וּשְׂאָר מִתְּנִיתִין בְּכָלֵל. וְלֹא אֶתְקַרֵי תִמְן מְלָךְ, עַד דְּרַכִּיב בְּסוּסָא דִּילִיָּה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד אִיהוּ לְבַר מְאִתְרִיָּה, לָאוֹ אִיהוּ מְלָךְ. וְכַד אֶתְהַדְרַר לְאַתְרִיָּה, (זְכַרְיָה יד) וְהָיָה יי' לְמְלָךְ. וְהִכִּי יִשְׂרָאֵל, אֶתְמַר בְּהוֹן, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. כְּגוּוֹנָא דְּאַבָּא, אֵינוּן בְּנוֹי. לָאוֹ אֵינוּן בְּנֵי מְלָכִים, עַד דִּיהַדְרוּן לְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. וְאִי תִימָא דְּהַדְּיוּט דָּא, אָף עַל גֵּב דְּאִיהוּ הַדְּיוּט לְגַבִּי מְאִרִיָּה, בְּרַכְתָּא עָלֶיהָ אֶתְמַר, אֵל תִּהְיֶה בְּרַפְתְּ הַדְּיוּט קֶלָה בְּעֵינֶיךָ. וְהַדְּיוּט דָּא לְגַבִּי מְלָכָא עֶבֶד מְטֻטָּרֵן. וְאָדָם קְדָמָא דְּלֹא נָטַר יְקַר דִּיהִבּוֹ לִיָּה, נַחְתּוֹ לִיָּה לְמִיכַל עִם חֲמוּרִים, וְאָמַר אֲנִי וְחֲמוּרֵי נֹאכַל בְּאַבוּס אֶחָד. וְיִשְׁשַׁכְּרֵה בְּהִאי

חַמְרָא, זָכָה לְאַתְקָרִי (בראשית מט) יִשְׁשַׁכֵּר חַמּוֹר
גָּרָם.

וְרַבְנָן מְאִרֵי מְתַנִּיתִין, מְטָרוֹנִיתָא אַתְמַר בְּהַ
(תהלים קג) וּמְלָכוֹתוֹ כַּכֵּל מְשָׁלָה, בְּתַר
דְּאַתְלַבְּשָׂא בֵיהַ אֶסְתֵּר, שְׁלִיטַת אֶסְתֵּר עַל
אַחְשָׁרוֹשׁ וְאוֹמְתִיהַ. וְאַתְמַר בְּהַו (אסתר ט) וְהָרוּג
בְּשׁוֹנֵאֵיהֶם. וְאִי תִימָא דְאַתְיַיְחַד עִמָּה. אַף עַל
גַּב דְּהוּוּ בְּבִיתָא חֲדָא, חֶסֶס וְשְׁלוֹם. אֲלֵא,
כְּגוֹנָא דְיוֹסֵף, דְּאַתְמַר בֵּיהַ, (בראשית לט) וַתִּנַּח
בְּגָדוֹ אֶצְלָהּ, וְלֹא לְבוּשׁוֹ, אֲלֵא בְּגָדוֹ, לִישְׁנָא
(ישעיה כד) דְּבוֹגְדִים בְּגָדוֹ.

וְהָכָא סַתְרָא רַבְרָבָא. וּבְגִין דָּא, אֶסְתֵּר, לִישְׁנָא
דְּסַתְרָאָהּ, (תהלים לב) אַתְהַ סַתֵּר לִי,
שְׂכִינְתָא אֶסְתִּירַת לָהּ מֵאַחְשָׁרוֹשׁ, וְיַהֲיִיב לִיהַ
שִׂידָה בְּאַתְרָהּ, וְאַתְהִדְרַת אִיהִי בְּדְרוּעֵיהַ
דְּמַרְדֵּכִי. וּמַרְדֵּכִי דְהוּוּ יָדַע שְׁמָא מְפָרְשׁ,
וְשִׁבְעִין לְשׁוֹן, עֶבֶד כֹּל דָּא בְּחֻכְמָתָא. וּבְגִין
דָּא אוֹקְמוּהַ מְאִרֵי מְתַנִּיתִין, דְּאַפִּילוּ בְּלֵא דָּא,
אִית לִיהַ לְבַר נֶשׁ קוֹדֶם דְּיַתְיַחַד עִם אַתְתִּיהַ,
לְמַלְלָא עִמָּה, בְּגִין דְּשְׁמָא שִׂידָה אַתְחַלְפָּא
בְּאַתְתִּיהַ.

וְדָא בְּאַתְתָּא מְאִילְנָא דְטוֹב וְרַע, אֲבָל אִם הִיא
מְשִׁכִּינְתָּא, לִית לָהּ שְׁנוּי, הֲדָא הוּא
דְכַתִּיב, (מלאכי ג) אֲנִי יְיָ לֹא שִׁנִּיתִי. אֲנִי, דָּא
שְׂכִינְתָּא. וְלִית לָהּ דְּחִילוּ מִכֵּל סְטָרִין אַחְרָנִין.
הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה מ) כֹּל הַגּוֹיִם כְּאִין נִגְדוּ.
וּבְאַתְרָא דְשְׂכִינְתָּא תַמְן, כְּמַה סְגוּלוֹת תַמְן.
וּבְגִין דְּאַסְתֵּר אַתְלַבְּשַׁת שְׂכִינְתָּא
כְּהַ, חֲזִיָּא הוּת לְמַעַבְד עִמָּה כְּמַה סְגוּלוֹת (כ"א)
צוּמוֹת. כְּגוֹנָא דְשָׂרָה, קִדְשָׁא בְרִיף הוּא נְטִיר
לָהּ, בְּגִין שְׂכִינְתָּא דְהוּת עִמָּה, נְטִיר לָהּ
מִפְרַעָה, וְאַפִּילוּ לְבוּשָׁה וְתַכְשִׁיטָה בְּכֻלְהוּ
שְׁוֵי קִדְשָׁא בְרִיף הוּא סְגוּלוֹת, בְּגִין שְׂכִינְתָּא. וּבְגִין דָּא, אַתָּא פְרַעָה

לְהַקְרָא בְּחַמּוֹר הַזֶּה, (בראשית מט)
יִשְׁשַׁכֵּר חַמּוֹר גָּרָם.

וְרַבּוּתֵינוּ בְּעַלֵי הַמְשָׁנָה, בְּמַלְכָה
נְאָמַר (תהלים קג) וּמְלָכוֹתוֹ כַּכֵּל
מְשָׁלָה. אַחַר שֶׁהִתְלַבְּשָׁה בְּהַ
אֶסְתֵּר, שְׁלִטָה אֶסְתֵּר עַל
אַחְשָׁרוֹשׁ וְאַמְתּוֹ, וְנְאָמַר בְּהַם
(אסתר ט) וְהָרוּג בְּשׁוֹנֵאֵיהֶם. וְאִם
תְּאֵמַר שֶׁהִתְיַחַד עִמָּה, אַף עַל גַּב
שְׁהִיּוּ בְּבֵית אֶחָד - חֶסֶס וְשְׁלוֹם,
אֲלֵא כְּמוֹ יוֹסֵף, שְׁנְאָמַר בּוֹ
(בראשית לט) וַתִּנַּח בְּגָדוֹ אֶצְלָהּ, וְלֹא
לְבוּשׁוֹ, אֲלֵא בְּגָדוֹ, לְשׁוֹן (ישעיה
כד) בּוֹגְדִים בְּגָדוֹ.

וְכַאן סוּד גְּדוּל. וּמִשׁוֹם זֶה
אֶסְתֵּר, לְשׁוֹן הַסְתֵּרָה, (תהלים לב)
אַתָּה סַתֵּר לִי. הַשְׂכִּינָה הַסְתִּירָה
אוֹתָהּ מֵאַחְשָׁרוֹשׁ, וְנִתְנָה לוֹ
שִׂידָה בְּמַקוֹמָהּ, וְהִיא חֲזָרָה
לְזוּעוֹת מַרְדֵּכִי. וּמַרְדֵּכִי שִׂידַע
אֵת שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ וְשִׁבְעִים לְשׁוֹן,
עֲשָׂה כֹל זֶה בְּחֻכְמָה. וְלִכְן
פְּרָשָׁה בְּעַלֵי הַמְשָׁנָה, שְׁאַפְלוּ
בְּלִי זֶה יֵשׁ לְאָדָם לְפָנֵי שְׁתִּיחַד
עִם אִשְׁתּוֹ לְדַבֵּר עִמָּה, מִשׁוֹם
שְׁשִׁמָּא הַתְחַלְפָּה שִׂידָה בְּאַשְׁתּוֹ.
וְזֶה בְּאַשָׁה מְעַץ טוֹב וְרַע. אֲבָל
אִם הִיא מְשִׁכִּינָה, אִין לָהּ שְׁנוּי,
זְהוּ שְׁכַתוּב (מלאכי ג) אֲנִי ה' לֹא
שִׁנִּיתִי. אֲנִי - זֶה הַשְׂכִּינָה. וְאִין
לָהּ פְּחַד מִכֵּל הַצְּדִידִים הַאֲחֵרִים,
זְהוּ שְׁכַתוּב (ישעיה מ) כֹּל הַגּוֹיִם
כְּאִין נִגְדוּ.

וּבְמַקוֹם שְׁלִישׁ שְׁם שְׂכִינָה, כְּמַה
סְגוּלוֹת יֵשׁ שֵׁם. וּמִשׁוֹם שְׁאַסְתֵּר
הִתְלַבְּשָׁה בְּהַ שְׂכִינָה, רְאוּיָה
הִיָּתָה לַעֲשׂוֹת לָהּ כְּמַה סְגוּלוֹת
(צוּמוֹת). כְּמוֹ שָׂרָה, שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּף
הוּא שְׁמַר אוֹתָהּ, מִשׁוֹם הַשְׂכִּינָה
שֶׁהִיָּתָה עִמָּה שְׁמַר אוֹתָהּ
מִפְרַעָה, וְאַפְלוּ לְבוּשָׁה
וְתַכְשִׁיטָה, בְּכֻלָּם שֵׁם הַקְּדוּשׁ

שְׁוֵי קִדְשָׁא בְרִיף הוּא סְגוּלוֹת, בְּגִין שְׂכִינְתָּא. וּבְגִין דָּא, אַתָּא פְרַעָה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

